

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din 14 Ianuarie 2015

Curtea compusă din:

Președinte:

Judecător:

Judecător:

Grefier:

S-a luat în examinare pentru soluționare recursul declarat de reclamantul A A, având CNP, domiciliat în, împotriva sentinței civile nr.1173 din 9 mai 2014, pronunțată de Tribunalul Argeș Secția Civilă, Complet specializat contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr.3034/109/2013, intimați fiind pârâții B B, cu sediul în și C C, cu sediul în

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns consilier juridic D D pentru intimatul B B, lipsă fiind recurentul reclamant și intimatul pârât C C.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință după care:

Curtea pune în discuția părților oportunitatea formulării unei întrebări preliminare în sensul dispozițiilor art.519 și următoarele Cod procedură civilă, sens în care solicită reprezentantului intimatului pârât să-și exprime un punct de vedere, respectiv dacă în opinia sa este o problemă nouă; dacă s-au mai pronunțat alte instanțe într-un sens sau altul, respectiv dacă răspunde cerinței de noutate și apoi care este modul de soluționare.

Consilier juridic D D având cuvântul pentru intimatul pârât B B, arată că există caracterul de noutate, instanțele de judecată soluționând în mod diferit aspectul.

Înțelege să susțină ceea ce a descris în cuprinsul întâmpinării de la dosar, arătând că dispozițiile legale sunt clare și prevăd faptul că nu se acordă acest drept iar intimatul pârât nu a făcut decât să aplice aceste dispoziții legale și apreciază că nu se află în situația unui recurs în interesul legii.

CURTEA

I. Obiectul litigiului

Prin cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul A A în contradictoriu cu B B s-a solicitat obligarea autorității publice la plata ajutoarelor prevăzute de Legea nr.330/2009 Anexa IV/2 art.2 alin.1 și 2 și conferirea Ordinului „Meritul Militar” clasa a III-a, în condițiile Legii nr.238/1998.

În motivare reclamantul a precizat că, până la 20 octombrie 2010 a activat ca polițist la I.P.J. Argeș, iar prin decizia nr.160037, emisă de Casa de Pensii M.A.I., a fost pensionat.

La data de 12 februarie 2013 reclamantul a solicitat fostului angajator acordarea ajutoarelor prevăzute pentru vechimea în funcție și a celor două salarii pe an, până la vârsta limită de pensionare, *solicitare ce i-a fost respinsă* motivat de faptul că nu se încadrează în situația la care se referă pct.3 alin.1 din Anexa IV/2 din Legea nr.330/2009, temei de drept pe care, de altfel, nu l-a invocat, dar și că nu poate beneficia de drepturile bănești pretinse *date fiind dispozițiile art.9 din Legea nr.118/2010.*

Potrivit reclamantului, *susținerea pârâtei nu poate fi primită în absența unor dispoziții legale care să abroge drepturile recunoscute anterior, iar reglementarea cuprinsă în art.9 din Legea nr.118/2010 putea avea numai caracterul unei suspendări a exercitiului dreptului, suspendare care la începutul anului 2011 trebuia să înceteze.*

Normele legale ulterioare, respectiv Legile nr.284/2010 și nr.285/2010, se aplicau numai persoanelor ce s-au pensionat după intrarea lor în vigoare, nu și celor pensionate în perioada 1 iulie – 31 decembrie 2010, cu observarea și că o altă interpretare a normelor legale are caracter discriminatoriu în raport de faptul că persoanele ce s-au pensionat anterior datei de 1 iulie 2010 au beneficiat de drepturile solicitate de reclamant.

La data de 14 ianuarie 2014 *pârâtul a formulat întâmpinare*, invocând excepția tardivității formulării procedurii prelabile, iar *pe fond a susținut că prin intrarea în vigoare a Legii nr.118/2010 ajutoarele prevăzute de art.2 alin.1 și 2 din Legea nr.330/2009 nu au mai putut fi acordate*, ordonatorii de credite fiind obligați să utilizeze resursele bugetare în limita destinațiilor aprobate.

A mai arătat pârâta că reclamantul nu se încadrează în situația la care se referă art.3 alin.1 din Anexa IV din Legea nr.330/2009 și deci nu-i sunt aplicabile nici dispozițiile art.2 alin.1 pct.c) din Legea nr.118/2010, întrucât dreptul la pensie a fost stabilit urmare a pierderii capacității de muncă și încadrării în grad de invaliditate.

La data de 17 februarie 2014 reclamantul a modificat cererea de chemare în judecată în sensul introducerii în cauză, în calitate de pârât, și a Ministerului Afacerilor Interne și completarea raportului juridic obiectiv prin solicitarea și a dobânzii legale, răspunzând și susținerilor din întâmpinare.

Astfel, a arătat că excepția inadmisibilității pentru lipsa procedurii prelabile nu poate fi reținută în cauză, urmare a demersurilor efectuate în perioada 2011-2013, dar și că Legea nr.284/2010 nu-i poate fi aplicabilă câtă vreme dreptul său la pensie s-a născut la 1 noiembrie 2010.

Printr-o apărare ulterioară, reclamantul a invocat și practica instanțelor și punctul de vedere exprimat pentru unificarea practicii judiciare, apreciind că atunci când se solicită obținerea unor drepturi salariale de către funcționarii publici nu este necesară îndeplinirea procedurii prelabile.

C C a formulat întâmpinare, susținând lipsa calității sale procesual pasive și faptul că prin art.9 din Legea nr.118/2010 reclamantul nu este îndreptățit să primească indemnizațiile pretinse prin acțiune.

Prin sentința nr.1173 din 9 mai 2014, Tribunalul Argeș a respins excepția de inadmisibilitate, dar și acțiunea formulată de reclamant, reținând că procedura prelabilă s-a realizat în cauză, dar și că *începând cu 3 iulie 2010 nu se mai acordă indemnizațiile pentru ieșirea la pensie, așa cum dispune art.9 din Legea nr.118/2010.*

Împotriva hotărârii a formulat recurs reclamantul, invocând motive încadrabile în dispozițiile art.488 alin.1 pct.8 Cod procedură civilă și susținând, în esență, că

tribunalul a interpretat în mod greșit dispozițiile din Legea nr.118/2010, act normativ intrat în vigoare la 3 iulie 2010.

Astfel, apreciază recurentul că nu a avut loc o înlăturare definitivă a persoanelor ce și-au încetat raporturile de serviciu cu drept de pensie în perioada 3 iulie 2010 – 31 decembrie 2010 de la beneficiul drepturilor menționate în Legea nr.330/2009, Anexa IV/2, ci numai o suspendare a acordării sumelor de bani, suspendare ce și produce efecte în aceeași perioadă.

Începând cu 1 ianuarie 2011, însă, privarea reclamantului-recurent de drepturile a căror exercitare fusese suspendată este total nejustificată, aceasta și în condițiile în care, prin Legea nr.284/2010 (prin care a fost abrogată Legea nr.330/2009), dreptul reclamantului la solde și indemnizații a primit din nou suport legislativ.

Recurentul a criticat hotărârea și sub aspectul refuzului de a-i fi acordat Semnul Onorific „În Serviciul Patriei”, aspect ce nu face însă obiectul sesizării de față.

II. În ceea ce privește dispozițiile legale relevante în cauză, se apreciază că acestea sunt reprezentate de **Legea nr.330/2009 Anexa IV/2 art.2** „(1) La trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, cadrele militare, poliștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda lunară netă, respectiv salariul de bază de încadrare net avut în luna schimbării poziției de activitate, astfel:

Vechime efectivă:

- până la 5 ani	- un ajutor egal cu 3 solde/salarii;
- între 5 - 10 ani	- un ajutor egal cu 6 solde/salarii;
- între 10 - 15 ani	- un ajutor egal cu 8 solde/salarii;
- între 15 - 20 ani	- un ajutor egal cu 10 solde/salarii;
- între 20 - 25 ani	- un ajutor egal cu 12 solde/salarii;
- între 25 - 30 ani	- un ajutor egal cu 15 solde/salarii;
- peste 30 ani	- un ajutor egal cu 20 solde/salarii.

(2) Cadrele militare, poliștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, trecuți în rezervă sau direct în retragere, respectiv ale căror raporturi de serviciu au încetat, cu drept la pensie de serviciu, înainte de împlinirea limitei de vârstă de pensionare prevăzută de lege, mai beneficiază, pentru fiecare an întreg rămas până la limita de vârstă, de un ajutor egal cu două solde lunare nete, respectiv cu două salarii de bază de încadrare nete.”, dispoziții legale în vigoare la data emiterii deciziei de pensionare a reclamantului, respectiv 20.10.2010, dar care au fost abrogate prin art.39 din Legea nr.284/2010.

Acest din urmă act normativ a cuprins norme proprii în ceea ce privește pretențiile reclamantului, norme cuprinse în **Art.20 din Anexa VII a Legii nr.284/2010** și potrivit căreia „(1) La trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalul militar, poliștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar, polițist, funcționar public cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personal civil în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională, beneficiază de un ajutor stabilit în raport cu solda funcției de bază, respectiv salariul funcției de bază avută/avut în luna schimbării poziției de activitate, astfel:

Vechime efectivă:

- până la 5 ani - un ajutor egal cu 3 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;
- între 5 - 10 ani - un ajutor egal cu 6 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;
- între 10 - 15 ani - un ajutor egal cu 8 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;
- între 15 - 20 ani - un ajutor egal cu 10 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;
- între 20 - 25 ani - un ajutor egal cu 12 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;
- între 25 - 30 ani - un ajutor egal cu 15 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază;
- peste 30 ani - un ajutor egal cu 20 solde ale funcției de bază/salarii ale funcției de bază.

(2) Personalul militar, poliștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, trecuți în rezervă sau direct în retragere, respectiv ale căror raporturi de serviciu au încetat, cu drept la pensie de serviciu, înainte de împlinirea limitei de vârstă de pensionare prevăzute de lege, mai beneficiază, pentru fiecare an întreg rămas până la limita de vârstă de pensionare sau, în situația în care pot desfășura activitate peste această limită, până la limitele de vârstă în grad la care pot fi menținute în activitate categoriile respective de personal, de un ajutor egal cu două solde ale funcției de bază, respectiv cu două salarii ale funcției de bază”.

Aceste din urmă dispoziții legale se impun și ele a fi analizate în raport de răspunsul ce se dă întrebării privind interpretarea dispozițiilor art.9 din Legea nr.118/2010.

Aceasta pentru că la data încetării raporturilor de serviciu de către reclamant acesta a invocat dispozițiile Legii nr.330/2009, iar la momentul investirii instanței această lege fusese abrogată, iar normele ce se discută în cauză, în temeiul principiului *tempus regit actum* fuseseră înlocuite cu cele mai sus citate, din Legea nr.284/2010.

III. Jurisprudența națională

Opiniile diferite asupra acestui aspect s-au reflectat parțial și în soluțiile pronunțate prin care fie s-a admis acțiunea unor persoane aflate în situația reclamantului și fostul angajator a fost obligat la plata indemnizațiilor și ajutoarelor solicitate pentru considerente de natura celor exprimate în sentința nr.1901/03.05.2012 a Tribunalului Municipiului București, sentința nr. 10901/19.10.2012 a Tribunalului Cluj și în deciziile civile nr.3234/24.09.2012 și nr.3592/15.10.2012 ale Curții de Apel București (anexate prezentei), fie aceasta a fost respinsă ca nefondată, pentru rațiunile ce rezultă din deciziile nr.4570/R-Cont/13.11.2014 și nr.4820/R-Cont/27.11.2014 ale Curții de Apel Pitești (anexate și ele).

În raport de această ultimă soluție s-a susținut și că interpretarea care se impune pentru art.9 din Legea nr.118/2010 este aceea că prin dispoziția potrivit căreia nu se mai acordă drepturile la trecerea în rezervă trebuie să se înțeleagă o înlăturare totală a drepturilor și deci o abrogare a recunoașterii acestora.

Există însă și opinia potrivit căreia prin dispozițiile art.9 din Legea nr.118/2010 se dorește numai ca pe o perioadă limitată, chiar dacă neprecizată în text, aceste drepturi să nu fie acordate, operând astfel o suspendare legală a exercițiului lor, chiar dacă a fost ulterior prelungită.

În sprijinul acestei aprecieri se susține, în principal, faptul că în fiecare an ce a urmat legiuitorul a adoptat o normă legală potrivit căreia, drepturile nu se acordă. Or, în măsura în care acestea ar fi fost înlăturate odată cu intrarea în vigoare a Legii nr.118/2010, nu exista rațiune ca anual să se mai dispună o astfel de măsură.

Sunt de observat astfel alte norme legale de drept intern, respectiv dispozițiile art.9 din **OUG nr.80/2010 (introdus prin Legea nr.283/2011)** potrivit cărora „În anul 2012 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.” dispozițiile **Art.2 din OUG nr.84/2012** „Prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art.1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013”, dar și dispozițiile cuprinse în art.10 din **OUG nr.103/2013** „(1) În anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă. (2) În anul 2014, prevederile art. 12 din anexa nr. II cap. I lit. B la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, nu se aplică”, iar pentru anul 2015 au fost adoptate măsuri de aceeași natură, așa cum rezultă din art.9 al OUG nr.83/2014.

În aceeași ordine de idei este de remarcat și modul de formulare a textelor precitate, formulare în care legiuitorul a ales să precizeze anul pentru care nu se acordă drepturile pentru ieșirea la pensie, renunțând la redactarea inițială din art.9 a Legii nr.118/2010, potrivit căreia nu se acordă ajutoarele și indemnizațiile la încetarea raporturilor de serviciu prin pensionare, fără trimiterea la un anumit an calendaristic.

În măsura în care s-ar aprecia că prin actele normative mai sus enunțate a operat numai o suspendare a dreptului stabilit inițial în Legea nr.330/2009, iar ulterior în Legea nr.284/2010, *se poate discuta actualitatea pretențiilor deduse judecății și eventuala incidență a excepției de prematuritate*, cu consecința valorificării drepturilor la data la care încetează cauza de suspendare.

De observat că în situații similare se regăsesc și alte drepturi pentru alte categorii de personal, un exemplu fiind dispozițiile art.80 și 81 din Legea nr.303/2004.

IV. Motivele sesizării

Chestiunea de drept ce se apreciază că se impune a fi soluționată în cauză este dată de interpretarea dispozițiilor art.9 din Legea nr.118/2010, dispoziții potrivit cărora „*Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi nu se mai acordă ajutoare sau, după caz, indemnizații la ieșirea la pensie, retragere ori la trecerea în rezervă*”.

Urmează astfel a se stabili dacă a avut loc prin norma legală mai sus citată o abrogare a dispozițiilor legale ce statuaseră asupra acordării de ajutoare sau indemnizații cu ocazia ieșirii la pensie sau exercițiul lor a fost numai suspendat.

În raport de această soluție urmează a se stabili care este situația dreptului invocat de reclamant, dacă el exista la data de 20 octombrie 2010 și dacă da, care este parcursul lui ulterior.

Apreciem astfel că sunt îndeplinite cerințele art.519 din Codul de procedură civilă, reținând că aspectul de drept mai sus enunțat este determinant în soluționarea pe fond a cauzei ce face obiectul dosarului nr.3036/109/2013, dar și că această chestiune este nouă, iar asupra ei nu s-a statuat de către Înalta Curte de Casație și Justiție și nici nu există pe rolul acestei instanțe un recurs în interesul legii, care să privească interpretarea dispozițiilor art.9 din Legea nr.118/2010 și a celor care preiau o astfel de reglementare.

În ceea ce privește aspectul de noutate, așa cum instanța supremă a statuat prin Decizia nr.1/17.02.2014, decizie publicată în Monitorul Oficial nr.260/09.04.2014, cerința este îndeplinită când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări noi intrate în

vigoare, dar și atunci când se referă la o normă juridică intrată în vigoare cu mai mult timp în urmă, dar a cărei aplicare a devenit actuală ulterior.

Deși în cauză chestiunea de drept privește acte normative intrate în vigoare cu mai mult timp în urmă, nu există un număr semnificativ de hotărâri care să fi soluționat în mod diferit și constant problema de drept, pentru a se putea discuta de necesitatea unui recurs în interesul legii. Astfel se impune să se apeleze la mecanismul de unificare a practicii judiciare prin hotărâre prealabilă pentru a se evita pronunțarea unor decizii în care aceleași drepturi invocate de părți să fie soluționate în mod diferit.

Opinia părților prezente în sala de judecată, după ce cauza a fost repusă pe rol în vederea discutării incidenței dispozițiilor a art.519 Cod procedură civilă, este cea exprimată în practica încheierii, respectiv că se impune formularea sesizării.

În concluzie, se apreciază că în cauză sunt îndeplinite cerințele art.519 din Codul de procedură civilă, așa încât, în temeiul art.520 din același act normativ, urmează a fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție cu interpretarea și stabilirea efectelor dispozițiilor art.9 din Legea nr.118/2010, dispoziție de principiu preluată și în art.9 din O.U.G. nr.80/2010, art.9 din Legea nr.283/2011, art.2 din O.U.G.nr.84/2012, art.10 din O.U.G. nr.103/2013 raportat la prevederile art.2 din Anexa IV/2 a Legii nr.330/2009 și la art.20 din anexa VII din Legea nr. 284/2010.

În baza art.520 alin.2 din Codul de procedură civilă, urmează a se dispune suspendarea judecării cauzei, până la pronunțarea instanței supreme prin hotărâre prealabilă asupra chestiunii de drept sesizate.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII D I S P U N E

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile de rezolvare a interpretării și determinării efectelor dispozițiilor art.9 din Legea nr.118/2010, dispoziție de principiu preluată și în art.9 din O.U.G. nr. 80/2010, art.9 din O.U.G. nr. 83/2012 din Legea nr. 283/2011, art.2 din O.U.G.nr.84/2012, art.10 din O.U.G. nr.103/2013 raportat la art.2, Anexa IV/2 din Legea nr.330/2009 și la art.20, Anexa VII din Legea nr. 284/2010.

Suspendă judecata cauzei, în baza art.520 alin.2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 ianuarie 2015, la Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.